

QAR AQAN

QANUN NƏŞRİYYATI

Romanda yazılan fikirlər və ideyalar, dini, tarixi, etnik düşüncələr yalnız əsərdəki qəhrəmanların şəxsi fikirləridir. Müəllif obrazların dilindən verilən sözlərə görə məsuliyyət daşımır.

Qaraqan EVAKUASIYA

Janr: roman

Yaş qrupu: 16+

Ölçü: 130x200 mm

Cild: yumşaq

Səhifə sayı: 256

Naşir: Şahbaz Xuduoğlu

Mətn dizaynı: Rəhilə Şamilqızı

Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Texniki redaktor: Anar Əli

Qanun Nəşriyyatı

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212-42-37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

[www.fb.com/Qanunpublishing](https://www.facebook.com/Qanunpublishing)

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-38-501-4

© Qanun Nəşriyyatı, 2013; 2024; 2026

Fidan

*"Təhlükə qorxusu təhlükənin
özündən on dəfə təhlükəlidir".*

Daniel Defo

Riyaziyyatı haradasa başa düşmək olar. Rəqəmlər, hesablar sabah hansısa bir məsələdə bizə lazım olacaq. Evə divan alanda ölçüsünü bilmək üçün, ya bazarlıq eləyəndə çəkini bilmək üçün, pulu saya bilmək üçün. Riyaziyyat lazım ola bilər. Biologiya da vacibdi ən azı öz bədənimizi öyrənmək, bitkiləri anlamaq üçün, bu informasiyalar bizə necəsə lazım ola bilər. Ədəbiyyatı da başa düşdüm, yazıçıydı, şairdi – bu adamlar millətin xarakterini formalaşdırır, mənaiviyyatını zənginləşdirir.

Amma bu zəhrimara qalmış Qacar şahın hakimiyyət illəri, ya slavyanların yürüşü, ya Fətəli xanın birinci tutduğu vilayət, sonra da ikinci tutduğu vilayət, döyüşlər arasındakı il fərqi – bax bunu heç cür anlaya bilmirəm. Axı bu zəhrimar rəqəmləri nəyə görə əzbərləməliyəm? Həyatın hansı anında mənə lazım olacaq bu rəqəmlər, bu xırdalıqlar? Bakıda yüz minlərlə şagird var, hamısı 11-ci sinfə kimi milyonlarla mənasız faktı əzbərləyir, doğrudan mənasız, heç kimə lazım

olmayan faktları əzbərləyir və bu, bizim dilimizdə elm adlanır? Bu nəyə lazımdır ki? Mənim nəyimə lazımdı nə vaxt olub Hunların ikinci yürüşü? Bu mənə kimisə sevməkdə, əə getməkdə, ya sabah restoran açıb biznes qurmaqda, ya xaricə köçüb işləməkdə necə kömək ola bilər ki? Yəni elə bir ehtimal var ki, kimsə mənə küçədə yaxınlaşıb Hunların yürüşünün nə vaxt olduğunu soruşsun? Əlbəttə ki yox. Bunu atama da, anama da demişəm. Hətta onların özündən soruşmuşam, onlar da bilməyiblər. Bu hadisəni bizim qoca, əlləri əsən tarix müəllimimizdən başqa heç kəs bilmir. Bir gün direktor sinfə girən kimi birinci məni qaraladı – “Niyə dərslər qulaq asmırsan?”. Sualın cavabında mən də sual verdim: “Hunların yürüşü nə vaxt olub?”. O, gözlərini bərəldib susdu. Hunların bu zəhrimara qalmış yürüş illərini direktor da bilmirdi.

Müəllimlərlə uzun-uzadı mübahisələrim, imtahandan aldığım ikilər, verdiyim suallar, geyindiyim paltarlar, bütün bunlar onlarda gülüş və təəccüb doğurur. Uşaqların çoxu elə bilir ki, valideynlər nə deyirsə onu eləmək lazımdı, müəllim nə tapşırırsa onu oxumaq lazımdı. Lap oxumasalar belə içlərində inanırlar ki, müəllimlərin evə tapşıracağı dərslər doğrudan da bizə lazımdır. Elə bilirlər dərslərdən beş aldılarsa sabah “Mersedes”ləri də olacaq, villaları da. Day bilmirlər ki, dərslər başqa, iş başqa. Mənsə heç bir halda dilimi qatlayıb yerimdə oturmuram, elə bil susmaq və itaət etmək düyməsi mənim beynimdə işləmir. Bu sonuncu il də bitirib Rəssamlıq Akademiyasına daxil olacağam. Ən yaxşısı rəssamlıqdı. Ağılıma gələni çəkib üstünə 2000 euro qiymət yazacağam. Qoy bir il, iki il heç nə qazanmayım, amma bir gün bir varlı adam elə biləcək ki, bu rəsmdə böyük fəlsəfə var – və alacaq. Axı mənim kimi qızları heç bir ofisdə, heç bir şirkətdə işə götürməzlər. Amma rəssam olsam bütün dəliliyimi, qeyri-adiliyimi mənim xüsusi

istedadımla əlaqələndirəcəklər. Onda istədiyim hər şeyi edə biləcəm. Camaat da baxıb deyəcək ki, işiniz yoxdu rəssam adamdı, yəqin bədahətən ağılına ideya gəlib ona görə gicləyir.

Həyəcan signalı

Səhər yuxudan oyanıb dişlərimi fırçaladım, sonra yemək yeyib güzgünün qabağında oturdum. 11-ci sinif çox qərribə bir keçiddi, hələ məktəbli sayılsam da bədən quruluşumla, ümumi görünüşümlə heç də 23 yaşlı qızlardan geri qalmıram. Dərsə gedəndə ac baxışları həmişə üzərimdə hiss edirəm. Sanki oğlanlar şüuraltı anlayırlar ki, mən tam böyümüşəm və digər qızlardan fərqli olaraq onları həqiqətən çox xoşbəxt edə bilərəm. Psixologiyani sevdiyimdən bilirəm ki, oğlanlarda bir çox şey şüuraltı səviyyədə baş verir. Yəni onlar qıza vurulanda ya qızı sevəndə bunu bilərəkdən eləmirlər. Bu təbiət qanunlarına görə bir erkək kimi onlara verilmiş instinktlərdir. Oğlanlar instinktlərinə uyğun olaraq qızlara vurulub evlənilirlər. Məsələn, qırmızı pomada, ya qırmızı paltarlar niyə seksual sayılır? Çünki yaz aylarında diş heyvanların cinsi orqanı xüsusi qırmızı hormon ifraz edir və bu, erkəklərə bir signal olur. Yəni ki, “mən cinsi əlaqəyə hazıram”. Ona görə də kişi qırmızı paltarlı qadın görəndə şüuraltı düşünür ki, bu qız cinsi əlaqəyə hazırıdır. Yaxşı, bəs kişilərin niyə böyük sinəli qızlardan xoşu gəlir? Sizcə sadəcə porno saytların reklamlarına görə? Xeyr! Bu da biologiyadır. Hər bir erkək dişini seçərkən şüuraltı olaraq onun sağlamlığına fikir verir, çünki cinsi əlaqədən yaranacaq uşaq sağlam olmalıdır. Erkəklər dişiləri seçərkən ilk olaraq onların sinəsinə fikir verirlər. Sinə böyük və sağlam olsa, bu dişidən olacaq uşaq daim sağlam və keyfiyyətli südlə

qidalanacaq. Yəni bu, oğlanların acgözlüyü ilə yox, onların şüuraltı instinktləri ilə bağlıdır. Heç oğlanlar özləri belə bunu bilmir. Rəqs edən qadınlar da kişiləri cəlb edir. Bu da yalnız sağlamlıqla bağlıdır. Əgər qadın belini fırladıb ayağını cəld tərpadə bilirsə deməli erkəkdən olacaq uşağı doğmaqda heç bir çətinlik çəkməyəcək. Ona görə kişilər kök və hərəkətsiz ya çəyirtkə kimi arıq qızları xoşlamırlar. Çünki belə qadınlar uşaqlara lazımlı qidanı və rahatlığı verə bilmirlər. Bu fikirlərlə makiyaj edəndən sonra ayağa qalxıb paltarına baxdım. Özəl olmağı xoşlasam da dərsə həmişə cins şalvar və sport ayaqqabılarında gedirəm. Bu ya Converse olur ya Nike. Göy cins, ağ ayaqqabı və ağ düyməli köynək. Bütün bunların da üzərindən kiçik qara jiletka geyinirəm. Belə geyimdə həm çox qəşəng oluram həm də çox rahat. Məni dərsə atam aparır. Böyük cıpdə məktəbin həyətinə gəlirəm, orda atamın yanağından öpüb çantamı götürürəm. Yolda biz həmişə Avriilin mahnılarına qulaq asırıq. Atam sağollaşanda həmişə maqnitofonu söndürüb mənə uğurlar diləyir. Atam Neft şirkətində işləyir. Pulu da yaxşdı, hörməti də. Amma bunlardan əlavə həm də yaxşı atadı. O həmişə məni hər şeydə dəstəkləyir, qeyri-adi dəlilliklərimə dözməli olsa da bir dəfə də olsun bu barədə mənə pis bir şey deməyib. Bəlkə də imkanlı olduğundan haradasa rahatlıq var içində – gözəl və tərbiyyəli olmağımdan başqa məndən heç nə tələb etmir. Anamı da çox istəyir, məni də. Evin tək qızı olduğumdan, nənə-babalar bizdən ayrı yaşadığından üçümüz həmişə yaxşı vaxt keçirə bilirik. Yəni Bakıda bir çox gənclərdə olan ailə problemlərindən heç biri məndə yoxdu. Mən doğrudan da yaxşı ailədə böyümüşəm. Arada xaricə uçub istirahət eləmişik, həmişə paltarlarım olub, rahat, geniş evimiz olub. Heç bir ailə problemim olmadığından, maddi çətinliyim olmadığından rəssamlığa və psixologiyaya